

gøre alle Reformer i Retning af Kvinders Ligestilling med Mænd til Reformer kun paa Papiret, f. Eks. ved at foretrække overalt mandlige Ansøgere til Stillinger og Hverv, selv om der blandt Ansøgerne fandtes fuldt kvalificerede Kvinder, som man retfærdigvis ikke kunde komme udenom — eller ved at lægge sig i Vejen for, at Kvinder indvælges i Kommunalraad eller Rigsdag, — eller ved fortrinsvis at virke for Valget af saadanne Kvinder, som ikke nyder Kvindernes Tillid eller Agtelse. — Denne Front, som sikkert i Fremtiden bliver den, der vil give os mest at varetage, vil vi altsaa kalde vor B-Front.

Vor C-Front.

Endvidere har vi en Front, vendt mod „Fjenden i vor egen Lejr“, imod de Kvinder, som ikke forsummer nogen Lejlighed til at lægge sig mellem os og vore Modstandere, sløve vore Vaaben, forfusse vore Maal, og hver Gang Harmen over en Tilsidesættelse eller et brudt Tilsagn blusser højt og redeligt iblandt os, kommer med deres „Stripper“ og „Pibesprøjter“ og i Fordragelighedens og den patenterede Kvindeligheds Navn slaar koldt Vand paa Ilden, eller, hvis det ikke lykkes dem at slukke, fordi det, som giver Ilden Næring, er stærkere end Vandet fra alle „Pibesprøjter“ og

„Stripper“, prøver at udlevere os til Offentlighedens beredvillige Grin, og giver det Udseende af, at Kvindesagen er i Færd med at forandre sine Signaler. Dette er vor C-Front, og der synes det i Øjeblikket, som om det er lykkedes os at bringe Fjenden til Tavshed.

Vor D-Front.

Endvidere har Dansk Kvindesamfund ogsaa en D-Front, vendt mod de sløve, sorgløse Kvinder, hvis kompakte Majoritet spærre os Vejen overalt, hvor vi skal frem, og ikke lader sig flytte før den Dag, Udviklingen tager disse Damer, siddende paa deres Stole, og flytter dem med Stol og det hele derhen, hvor deres Plads nu skal være, og hvor de ogsaa vil blive siddende ligetil næste Flyttedag. Denne Front er absolut den roligste, men ogsaa den kedeligste af alle vore Fronter.

Vor E-Front.

Endelig har vi ogsaa ligesom Centralmagterne en fjern Kolonifront lige op til Barbariet, vendt mod en uberegnelig, og vi kan gerne tilføje, utilregnelig Fjende. Det er ganske vist ikke her, at den egentlige Afgørelse ligger, men vi er dog til Stadighed udsatte for Angreb fra denne Kant af ret kompromitterende Art. Ligesom det gerne

er økonomiske Interesser, som staar bagved Stormagternes Kolonikrige, saaledes er det ogsaa Modpartens økonomiske Interesse, som har paa tvunget os denne Front, helt ude i det sorte Afrika, hvor Pengetørsten har fundet et altfor let Bytte i vore derboende Kønsfællers uciviliserede Hang til at hænge paa sig alt, hvad Modeskrædderne i deres Forretnings-snedighed udspekulerer.

Denne vor E-Front er det, vi idag vil beskæftige os lidt med, da der i denne gryende Foraarsid, hvor der bliver levende paa alle Fronter, daglig indløber Meldinger, som kan faa Haarene til at rejse sig paa et normalt Menneskes Hoved. Vi griber i Flæng en af disse Meldinger:

„Krinolinen er en Kendsgerning, Tournuren vil komme igen, Stofferne er Silke og atter Silke, Pocher, Garneringer, Flæser, „Kom mig ikke nær-Hatte og Knæparasoller. — Vidde, mere Vidde, endnu mere Vidde.“

Herpaa følger en hidsig Offensiv fra vor Skyttegrav: „Kjolestoffer ikke til at opdrive!“

Overlegen Deffensiv fra Fjenden: „Gør intet til Sagen! Desto højere Priser! Netop Hensigten! Lad Pengene rulle.“

Offensiven: „Krinolinen paa tværs

er lige saa god at have i Pungen som den, der er fortjent?

En Herre kom en Gang alene til et Aftenselskab og undskyldte, at hans Kone var bleven hjemme. Husets Frue beklagede det. Herren svarede irriteret: „Ja, jeg maa sige, jeg kan jo ikke begribe, hvad hun er træt af. Hun gør jo ikke andet end tridse rundt i det Hus hele Dagen.“

Det var selvfølgelig heller ikke noget at blive træt af: At skulle op tre-fire Gange om Natten for at se ti let Barn, der har ondt for Tænder, at staa op Kl. 8 for at passe den mindste og vaske de andre, at køre Tur med dem og gøre sine Indkøb, at føre Regnskab, rede Senge, tørre Støv af, hjælpe Pigen med Maden, holde Øje med urolige Børn hele Dagen igennem, faa dem i Seng, opdage, at der er gaaet en Knap af et Livstykke og er kommen to nye Huller paa Strømperne og sætte en ny Lomme i Mandens Benklæder, og have det altsammen syet og i Orden, inden man selv kan tænke paa at komme i Seng og sove

ind til tre-fire nye Forstyrrelser, det er da ikke noget at blive træt af, vel? — Men at sidde paa et Kontor som bemeldte Herre, fra 9—6 med lang Frokostpayse, gaa hjem, finde sit Selskabstøj lagt frem paa Sengen og derefter begive sig til en lille Middag med L'hombre, — det er anstrengende.

Det var ogsaa det, denne Herre tilfulde havde Forstaaelsen af. —

Det huslige Arbejde er saa enerverende, fordi man aldrig er færdig med det. Det er saa lidt paaskønnet, fordi det betragtes som selvfølgeligt.

Hvis en Kvinde er Kunstnerinde og maler et Billede, som bliver udstillet, — hu, hej, hvor Manden er stolt og drøfter sin Kones Arbejde med Vennerne og inviterer hende til Frokost i Byen. Hvis en Kone vil tale med sin Mand om alt sit daglige Mas, maaske en umulig Pige, en Vaskerkone, der bliver borte, o. s. v. — straks hedder det: „Aa, lad mig dog være fri for alt det huslige Vrøvl.“

Det er muligt, at det ikke altid er saadan, men har jeg ikke Ret til

at sige, at det ofte er Tilfældet?

Og er det ikke den mest brændende Uretfærdighed?

Man kan maaske ikke maale en Husmoders Arbejde ud i Kroner og Ører, som et Maleris Salgssum, men man kan sige, at hendes Arbejde, ulønnet, upaaskønnet, bidrager mere til det almene Velbefindende end noget Maleri.

Hvor mange Hustruer har hørt Ord som disse fra deres Mand:

„Tak, min Ven, fordi Huset er saa ordentligt, Maden saa god, mit Tøj altid i Orden, og du selv saa økonomisk.“

Hvis der findes en saadan Mand, burde han præmieres af Staten som en Samfundsstøtte af den mest værdifulde Slags.

Og naar den Tid kommer, da vi faar kvindelige Ministre og Borgmestre, vil han sikkert ogsaa blive det, — hvis han findes.

Olga Eggars.